

**ΟΜΙΛΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
κ. ΘΕΟΔΟΣΗ ΤΣΙΟΛΑ, ΣΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ ΤΟ 1974 ΣΤΕΛΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ, ΕΦΕΔΡΟΥ ΤΗΣ 181 ΜΠΠ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΔΕΡΥΝΕΙΑΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 14.1.2017, ΩΡΑ 11.00**

Με αισθήματα δέους και βαθειάς συγκίνησης συγκεντρωθήκαμε στον περικαλλή αυτό ναό για να απευθύνουμε το ύστατο χαιρε σε ένα ακόμη παλληκάρι μας, το Στέλιο Πέτρου, που έπεσε υπέρ βωμών και εστιών στην ηρωική προσπάθεια που κατέβαλε με άλλους συμπατριώτες μας για την απόκρουση της τουρκικής εισβολής και την υπεράσπιση της ελευθερίας και της εδαφικής ακεραιότητας της πατρίδας μας.

Ας μεταφερθούμε νοερά στις μαύρες εκείνες μέρες που έζησε η Κύπρος με την προδοσία του πραξικοπήματος και την καταστροφή που έφερε η τουρκική εισβολή, προκειμένου να αποτιμήσουμε το μεγαλείο της θυσίας του ήρωα μας, αλλά και το μέγεθος του δίδυμου εγκλήματος σε βάρος της πατρίδας μας.

Χιλιάδες οι νεκροί και οι αγνοούμενοι, οι αιχμάλωτοι, οι εγκλωβισμένοι και οι πρόσφυγες μας. Τα ιερά και τα όσια μας βεβηλώθηκαν και καταπατήθηκαν και το 37,5 τοις εκατόν του εδάφους μας τέθηκε υπό την κατοχή του Αττίλα που έκτοτε συνεχώς και συστηματικά καταβάλλει προσπάθειες για παραχάραξη της υπερτρισεχλιετούς ιστορίας και παρουσίας του Ελληνισμού στην Κύπρο.

Μέσα σε εκείνο το μαύρο σκηνικό του καλοκαιριού του 1974, ο Στέλιος Πέτρου ανταποκρίθηκε αμέσως στο κάλεσμα της πατρίδας και από την εφεδρεία κατατάχθηκε στην Εθνική Φρουρά, όπως έκαναν και πολλές εκατοντάδες άλλων συμπατριωτών μας.

Προ της εισβολής διέμενε στον Άγιο Λουκά Αμμοχώστου με την αρραβωνιαστικιά και τους γονείς του, τον Ανδρέα και την Μυροφόρα, οι οποίοι έφυγαν από τη ζωή με την πίκρα και το παράπονο για το εξαφανισμένο παιδί τους.

Στην Εθνική Φρουρά είχε καταταγεί για εκπλήρωση της στρατιωτικής του θητείας το 1968. Μετά τη βασική του εκπαίδευση, τοποθετήθηκε στην 181 Μοίρα Πεδινού Πυροβολικού, η έδρα της οποίας βρισκόταν στο Τρίκωμο. Εκεί κατατάχθηκε ως έφεδρος στις 20 Ιουλίου 1974, όταν ξέσπασε η τουρκική εισβολή. Με την επιστράτευση των εφέδρων η Μοίρα μετακινήθηκε κοντά στο χωριό Συγχαρί, απ' όπου έβαλλε με τα πυροβόλα της κατά των θέσεων των τουρκικών στρατευμάτων, κυρίως στην περιοχή της Άσπρης Μούπτης στον Πενταδάκτυλο.

Πολύ νωρίς το πρωί, η Μοίρα δέχθηκε τις πρώτες επιθέσεις από την τουρκική αεροπορία. Σαν αποτέλεσμα, μετακινήθηκε σε άλλο σημείο, μεταξύ του Συγχαρί και του Πέλα Πάϊς, σε μια κοιλάδα, απ' όπου άρχισε να βάλλει κατά των τουρκικών θέσεων. Η Μοίρα παρέμεινε στις θέσεις της μέχρι τις 23 Ιουλίου.

Εν τω μεταξύ, στα γύρω υψώματα, αν και είχε συμφωνηθεί εκεχειρία, είχαν συγκεντρωθεί τμήματα του τουρκικού στρατού που απειλούσαν να επιτεθούν κατά των θέσεων της Μοίρας από στιγμή σε στιγμή. Μετά από την εξέλιξη αυτή, δόθηκε διαταγή για μετακίνηση της σε πιο ασφαλές μέρος. Σχηματίστηκε πομπή από 30 οχήματα και

άρχισε η οπισθοχώρηση. Πριν το προπορευόμενο όχημα διανύσει απόσταση μισού χιλιομέτρου, δέχθηκε ολομέτωπη επίθεση από τις εχθρικές μονάδες.

Οι άνδρες της Μοίρας πρόβαλαν σθεναρή αντίσταση σε μια άνιση μάχη που διήρκησε γύρω στις τρεις ώρες. Οι επιτιθέμενοι βρίσκονταν σε πλεονεκτική θέση αφού είχαν περικυκλώσει την Μοίρα σε σχήμα πετάλου. Αργά το απόγευμα, και αφού τα πολεμοφόδια της Μοίρας είχαν αρχίσει να εξαντλούνται, οι εθνοφρουροί που είχαν απομείνει να μάχονται, αναγκάστηκαν να παραδοθούν. Οδηγήθηκαν σε χώρο συγκέντρωσης αιχμαλώτων και στη συνέχεια σε φυλακές στην Τουρκία για να αφεθούν αργότερα ελεύθεροι.

Αριθμός ανδρών της 181 Μοίρας Πεδινού Πυροβολικού, δεν έδωσε σημεία ζωής. Μεταξύ τους και ο Στέλιος Πέτρου ο οποίος στην εξέλιξη της μάχης τραυματίστηκε σοβαρά και μετά το πέρας της μάχης δεν έδωσε σημεία ζωής.

Οι άνδρες της Μοίρας ανταποκρίθηκαν στο ακέραιο στο καθήκον τους προς την πατρίδα. Έδωσαν μια από τις πιο σκληρές και άνισες μάχες του 1974 κατά των δυνάμεων του Ατίλα και δίκαια κέρδισαν την εκτίμηση και τον θαυμασμό όλων. Και αν έχασαν τη μάχη, αυτό έγινε γιατί οι δυνάμεις του εχθρού ήταν υπέρτερες σε άνδρες και εξοπλισμό και τύγχαναν υποστήριξης και από την τουρκική πολεμική αεροπορία.

Μέρος των λειψάνων του Στέλιου βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο στην περιοχή Συγχαρί-Πέλλα Πάϊς, στο πλαίσιο του προγράμματος εκταφών της Διερευνητικής Επιτροπής για τους αγνοουμένους.

Στη μνήμη του Στέλιου Πέτρου και των άλλων νεκρών συμπολεμιστών του, κλείνουμε ευλαβικά το γόνο. Είναι τραγικό ότι, σήμερα, μετά από 42 χρόνια, εξακολουθούν να είναι καταχωρημένες στον μακρύ κατάλογο των αγνοουμένων μας χίλιες και περισσότερες περιπτώσεις συμπατριωτών μας.

Οι οικογένειες τους βιώνουν το καθημερινό μαρτύριο της αβεβαιότητας της τύχης τους και η όλη κατάσταση που βιώνουν συνιστά πρόκληση προς την πολιτισμένη ανθρωπότητα.

Η μη επίλυση του τραγικού αυτού ανθρωπιστικού προβλήματος και η συνέχιση της δοκιμασίας και της τραγωδίας που βιώνουν καθημερινά οι οικογένειες των αγνοουμένων, οφείλεται αποκλειστικά στη στάση της κατοχικής δύναμης, της Τουρκίας. Δυστυχώς, από το 1974 μέχρι και σήμερα η Τουρκία εξακολουθεί να μην συνεργάζεται και να προβάλλει συνεχώς προσκόμματα.

Η Τουρκία και ο κατοχικός στρατός έχουν προβεί επίσης, στην απάνθρωπη και εγκληματική ενέργεια της καταστροφής μαζικών χώρων ταφής ελληνοκυπρίων και της μετακίνησης των οστών τους σε άγνωστους χώρους.

Και, ασφαλώς, η παράδοση μερικών οστών στις οικογένειες των αγνοουμένων δεν αποτελεί για μας πλήρη διευκρίνιση της τύχης των αγαπημένων τους προσώπων. Η κατοχική δύναμη έχει ηθική, πολιτική και νομική ευθύνη και υποχρέωση να συνεργαστεί επιτέλους με ειλικρινή διάθεση και ανθρωπισμό, ώστε να δοθούν στις οικογένειες των αγνοουμένων οι πειστικές και τεκμηριωμένες απαντήσεις που δικαιούνται για την τύχη των δικών τους. Χωρίς τις πληροφορίες από τα αρχεία του

τουρκικού στρατού και την υπόδειξη μαζικών τάφων από τους Τούρκους, το πρόγραμμα της ΔΕΑ φαίνεται, δυστυχώς, να έχει ημερομηνία λήξης με τραγικές συνέπειες για την πλειοψηφία των οικογενειών.

Η Κυπριακή Κυβέρνηση πάρα τις δυσκολίες, τα προσκόμματα και την άρνηση της κατοχικής δύναμης να συνεργαστεί στην επίλυση του προβλήματος, συνεχίζει και θα συνεχίσει τις προσπάθειες της εντός και εκτός Κύπρου, ώστε να διευκρινιστεί πλήρως και η τύχη του τελευταίου αγνοουμένου μας. Αυτό αποτελεί, όχι μόνο υποχρέωση, αλλά και καθήκον για όλους εκείνους που χάθηκαν αγωνιζόμενοι σε ένα άνισο και προδομένο αγώνα για την ελευθερία και την εδαφική ακεραιότητα της πατρίδας μας.

Αποχαιρετώντας σήμερα το Στέλιο ευχόμαστε να διακριβωθεί το συντομότερο η τύχη όλων των αγνοουμένων μας. Και, βέβαια, να επέλθει επιτέλους μια λύση που να επανενώνει τη χώρα μας και να την μετατρέπει σε τόπο ειρήνης, ελευθερίας, δημοκρατίας και ευημερίας για όλους τους νόμιμους κατοίκους της. Μια λύση που θα τερματίζει την κατοχή και τον εποικισμό και θα διασφαλίζει όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις βασικές ελευθερίες, στη βάση των ψηφισμάτων του ΟΗΕ και των αρχών και αξιών, όπως και του κεκτημένου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αυτόν τον στόχο υποστήριξε και επιδίωξε η πλευρά μας με επικεφαλής τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Νίκο Αναστασιάδη στη Γενεύη. Με υπευθυνότητα και σοβαρότητα προβάλαμε τις θέσεις μας και είδαμε για πρώτη φορά από το 1960 να τίθονται επί τάπητος, στο πλαίσιο μιας διεθνούς διάσκεψης με τη συμμετοχή της Κυπριακής Δημοκρατίας και των δύο κοινοτήτων αυτής, των τριών άλλων συμβαλλομένων μερών, της Τουρκίας, της Βρετανίας και της Ελλάδας, καθώς και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα θέματα του τερματισμού των αναχρονιστικών εγγυήσεων που συμφωνήθηκαν τότε ως προϋπόθεση για την ανεξαρτησία μας, καθώς και της επίτευξης ρύθμισης αποχώρησης των τουρκικών στρατευμάτων. Με απόλυτη συνεννόηση και σύμπλευση με την Ελληνική Κυβέρνηση, έχουμε μπει σε μια πορεία που δημιουργεί ελπίδα. Όμως, έχουμε δρόμο ακόμη να διανύσουμε και θα πρέπει να τον διανύσουμε με την ίδια υπευθυνότητα και σοβαρότητα αφήνοντας στο περιθώριο τα προσωπικά πάθη και τις έριδες του παρελθόντος που τόσο πολύ επηρέασαν κατά το παρελθόν την κρίση μας και αποπροσανατόλισαν πολλούς από τον κοινό στόχο της απελευθέρωσης και επανένωσης της πατρίδας μας.

Δεν έχουμε άλλη επιλογή παρά να συνεχίσουμε ενωμένοι και με σύνεση τις προσπάθειες μας, ώστε να επιτύχουμε να δικαιώσουμε και τη θυσία όσων με απaráμιλλο ηρωισμό και αυτοθυσία αγωνίστηκαν για την ελευθερία της ιδιαίτερης μας πατρίδας, όπως και ο Στέλιος Πέτρου που κατευοδώνουμε σήμερα.

Αιώνια ας είναι η μνήμη του.